

Kappen en draaien: bijzondere loopbanen

Van een handel in hijskranen naar producent van kunst

Jeroen Everaert (40) directeur bij producent in kunst en cultuur Mothership

'Ooit een bedrijf in hijskranen en nu producent in kunst en cultuur; het lijkt ver uit elkaar te liggen, maar dat valt mee. De basis is steeds hetzelfde: praten, praten, praten. Tot je een voet tussen de deur hebt.

'Op de middelbare school wilde ik al naar de kunstacademie. Maar ik bleef zitten. Ik was ook hevig verliefd en wilde trouwen. Dan maar werken, dacht ik. Ik werd vertegenwoordiger in ladders en trappen. Ik heb dat werk vier jaar met veel plezier gedaan en het ging me goed af. Ik kom uit een gezin van Jehova's Getuigen en zoals je weet gaan die ongegeneerd langs de deuren. Dit was net zoiets als bijbels verkopen. Al krijg je met ladders wel meer respons.

'Toen zocht ik het letterlijk hogerop. Ik kwam bij een handel in hoogwerkers terecht. Dat was een geweldige tijd. Ik kreeg daar zo veel vrijheid om te zijn wie ik was. Daar kwam ik in contact met een Belgisch concern in torenkranen die worden gebruikt voor het bouwen van hoge flats. Zij wilden de Nederlandse markt veroveren en dat vonden ze wat voor mij. Mijn baas dacht dat die kranen te duur waren voor de Nederlandse markt. Hij zei: "Ik denk niet dat dat lukt. Maar als 't kan, kan jij het." Ik heb dat bedrijf opgezet en het is me gelukt.

'Toen ging mijn huwelijk stuk. Ik was 30, had een mooi huis, een vette auto, maar ik dacht: is dit het nou? Ik viel ook van mijn geloof, dus dat idee om ooit in het paradijs te komen, viel weg. Het leven is nu, niet morgen, vond ik en ik besloot alsnog naar de kunstacademie te gaan. Dat was in de

zomervakantie en ik heb letterlijk elke dag gebeld tot er weer iemand was. Weer gepraat als brugman: ik móet ertussen. Ik werd aangenomen.'

'Terwijl ik mijn bedrijf runde deed ik de kunstacademie. Op de dag dat ik mijn diploma haalde, ben ik daarmee opgehouden: ik werd kunstenaar. Ik had al exposities, dus het ging best goed. Ik had onder andere een interactieve grafsteen ontworpen - op een touchscreen kan je berichten voor de overledene intikken - en daar trok ik veel aandacht mee. Maar ik vond kunstenaar zijn een verschrikking. Veel te eenzaam.

'Toen kwam ik Boris van Berkum tegen van Showroom Mama, een kunstinstituut in Rotterdam. Samen met hem heb ik zes jaar die club gerund. Tot er ineens moeilijk werd gedaan over subsidie. En dat ging er bij ons niet in: we werkten ons de tyfus, hadden successen, dan geen geld meer krijgen? Dan maar niet, dacht ik, ik verdien het zelf wel bij elkaar. En ik heb weer een bedrijf opgezet: Mothership. Dat heb ik nu 1,5 jaar. Ik noem mezelf cultuurproducent. Ik zorg ervoor dat de kunstenaar kan doen waar hij goed in is en ik doe de zakelijke dingen. Ik praat met de opdrachtgever, regel het geld, zorg voor personele ondersteuning bij grote projecten. Het bleek een gat in de markt. Bedrijven die iets met kunst of cultuur willen, weten vaak niet hoe ze het moeten aanpakken en de creatieven in Nederland ontbreekt het aan zakelijk inzicht. Die zijn te lang gewend geweest zich te laven aan de subsidietiet.'

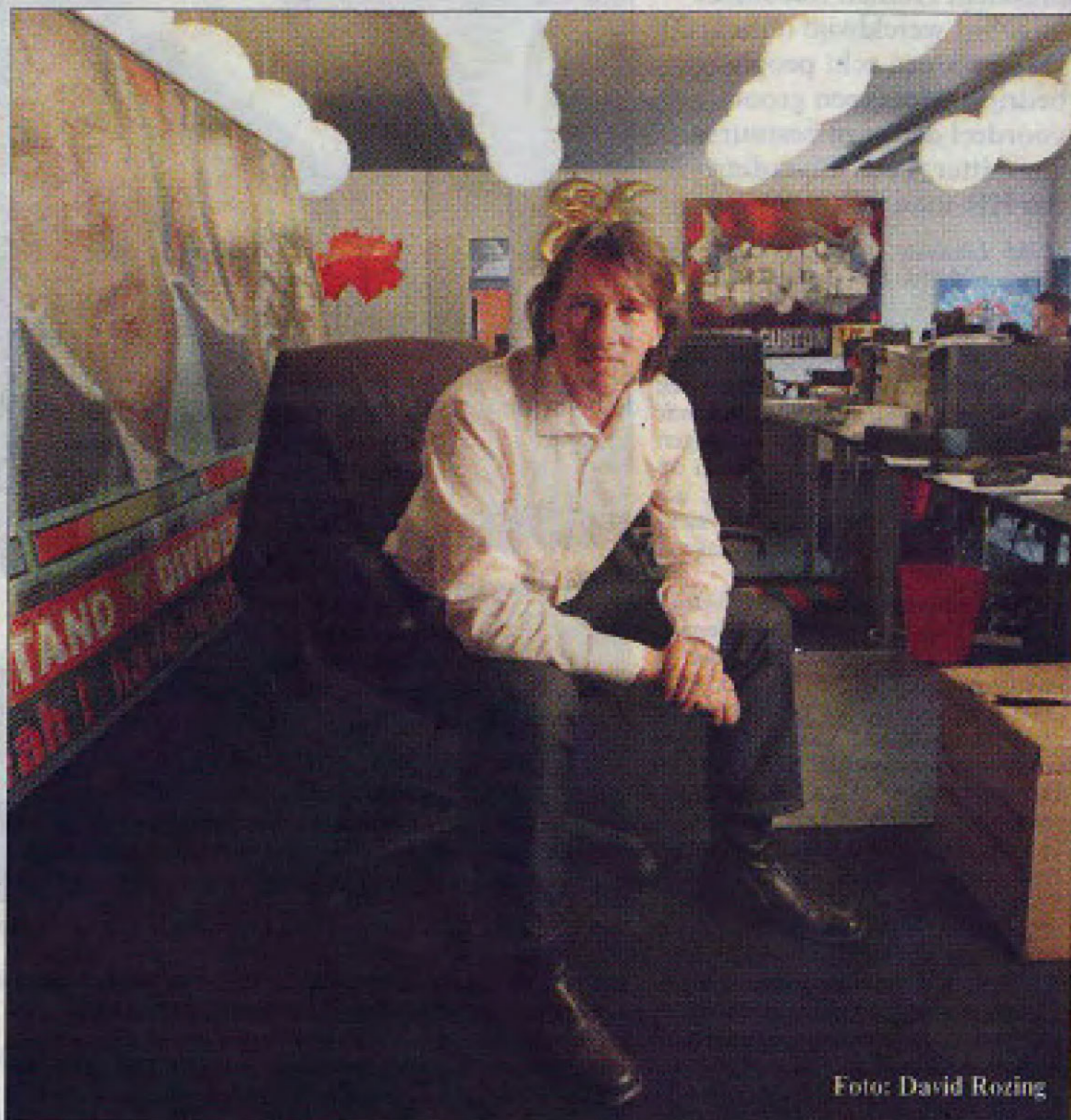

Foto: David Rozing